

træden til 1. april 1964 håbede man, at folketinget i løbet af folketingssåret 1963-64 kunne nå at færdigbehandle de 3 nævnte lovforslag — der forudsattes genfremsat — så betids, at de 3 love kunne træde i kraft samtidig med arveloven.

Endelig vedtoges ved 3. behandling en ændring vedrørende lovens ikrafttræden i Grønland. Om dette ændringsforslag hedder det i ministerens bemærkninger:

„Den foreslåede ændring vil gøre det muligt ved kgl. anordning at sætte loven i kraft også i Grønland. Der er ikke herved taget stilling til, om dette bør ske samtidig med lovens ikrafttræden i den øvrige del af riget eller først på et senere tidspunkt.

Såfremt ikraftsættelsen i Grønland af praktiske grunde udskydes til et senere tidspunkt, vil der blive fremsat forslag til en ny arvelov for Grønland til afløsning af loven af 7. juni 1958, således at der i det mellemliggende tidsrum i hovedtræk opnås retsenhed med den øvrige del af riget.“

Under behandlingen i folketinget opnåedes der ikke enighed om lovforslaget. Efter 1. behandling, hvor ordførerne i hovedsagen henviste til deres udtalelser ved førstebehandlingen i folketingssamlingen 1961-62, henvistes lovforslaget til behandling i et udvalg.

Ved afgivelsen af betænkningen delte udvalget sig i et flertal og et mindretal. *Flertallet* (socialdemokratiets, det radikale venstres og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) indstillede lovforslaget til vedtagelse med de ovenfor omtalte ændringer, der var tiltrådt af hele udvalget. *Mindretallet* (venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) stillede derimod forslag om ændring af lovforslaget på flere væsentlige punkter, hvor mindretallet ønskede at opretholde de tidligere regler, der efter mindretallets opfattelse havde virket tilfredsstillende.

Mindretallet kunne således ikke tiltræde lovforslagets bestemmelse om, at den legale arveret for fætre og kusiner skulle bortfalde, og stillede ændringsforslag om, at denne arveret opretholdtes.

Endvidere stillede mindretallet forslag om ændring af lovforslagets § 19, således at de gældende regler om fordeling ved længstlevende ægtefælles død af arven efter førstafdøde ægtefælle opretholdtes. Derved opretholdes arveretten for et barn, der er død efter den førstafdøde af forældrene, men før den sidstafdøde af dem — det såkaldt „mellemdøde barn“, jfr. omtalen af dette problem årbog 1961-62, side 442-43.

Endelig stillede mindretallet forslag om opretholdelse af reglerne i arveforordningens §§ 10-13 om arveafkortning og § 27, 1. punktum, om begunstigelse af en enkelt arving.